

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/44/2019
Identifikačné číslo spisu: 7211011268
Dátum vydania rozhodnutia: 15.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7211011268.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika, sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Dany Wänkeovej, na neverejnom zasadnutí konanom 15. apríla 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného J. W. a spol. pre zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a iné, o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 10. mája 2018, sp. zn. 7To/5/20186, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd v Košiciach II rozsudkom z 24. januára 2017, sp. zn. 7T/91/2011, podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodil obvinených J. W., nar. XX. K. XXXX v W., trvale bytom W., V. ul. X, a G. U., nar. XX. T. XXXX v W., trvale bytom W., T. ul. XX spod obžaloby OP KE II, sp. zn. 1Pv 131/2010-39, zo 17. októbra 2011 pre skutok, ktorý OP KE II kvalifikoval u obvineného J. W. ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a u obvineného G. U. ako zločin neodvedenia dane a poistného formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d), § 277 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a zločin skrátenia dane a poistného formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d), § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., ktorých sa mali dopustiť tak, že J. W., ako konateľ spoločnosti TRANSDIRECT, s. r. o., so sídlom Bidovce 177, IČO: 36 778 036, dňa 26. januára 2009 na Daňovom úrade Košice V so sídlom Košice, Južná Trieda 8, podal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2008, v ktorom deklaroval nadmerný odpočet DPH vo výške 3.039.999,- Sk (100.909,48 eur), pričom použil 9 faktúr spol. MOBILTOP, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Inžinierska č. 1, IČO: 36 472 492, 73 faktúr spol. ARK trade, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho č. 33, IČO: 44 281 374 a 15 faktúr spol. Slaver, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Nižné Kapustníky č. 2, IČO: 36 573 809, napriek tomu, že k zdaniteľným plneniam obsiahnutých v týchto faktúrach reálne nedošlo, čím si neoprávnene uplatnil nadmerný odpočet DPH vo výške 3.039.999,- Sk (100.909,48 eur) a súčasne skrátil DPH vo výške 13.882,874 Sk (460.826,99 eur) a týmto konaním štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky v zastúpení Daňovým úradom Košice V so sídlom Košice, Južná trieda č. 8 spôsobil škodu v celkovej výške 16.922,373 Sk (561.719,88 eur), pričom predmetné faktúry mu zabezpečil G. U., a to tak, že zabezpečil

ich vyhotovenie a taktiež podpisy konateľov predmetných spoločností na týchto faktúrach a pokladničných dokladoch a súvisiacich daňových dokladoch,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obvinení.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. súd odkázal poškodenú stranu Daňový úrad Košice, ul. Rozvojová č. 2 s nárokom na náhradu škodu na civilný proces.

Na podklade odvolania prokurátora krajskej prokuratúry proti vyššie uvedenému rozsudku rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením z 10. mája 2018, sp. zn. 7To/5/2018, tak, že podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie krajského prokurátora ako nedôvodné.

Podaním zo 17. apríla 2019 doručeným prvostupňovému súdu 23. apríla 2019 minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) na podnet námestníka generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal proti naposledy uvedenému druhostupňovému rozhodnutiu dovolanie v neprospech obvinených, a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Tr. por. - s poukazom na porušenie zákona v ustanoveniach § 319 Tr. por., § 285 písm. c) Tr. por., § 277 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., § 21 ods. 1 písm. d) k § 277 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., § 21 ods. 1 písm. d) k § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. V písomných dôvodoch dovolania minister spravodlivosti spochybnil právny názor okresného súdu ohľadom nezákonnosti použitia informačno - technických prostriedkov (ďalej len „ITP“) proti obvinenému G. U., vrátane vykonanej domovej prehliadky. Nestotožnil sa so záverom prvostupňového súdu, podľa ktorého odposluchy v inej trestnej veci možno použiť iba v prípade, ak už je vedené trestné stíhanie aj vo veci, v ktorej sa majú odposluchy použiť. Minister spravodlivosti dôvodil, že existujúca judikatúra ohľadom možnosti použitia odposluchov v inej trestnej veci podľa § 115 ods. 7 Tr. por. nie je doposiaľ jednoznačne ustálená, o čom svedčí napríklad aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3To/2/2011, v zmysle ktorého slovo „súčasne“, ktoré je použité v ustanovení § 115 ods. 7 Tr. por., je potrebné na základe logického a gramatického výkladu vzťahovať na okamih použitia vyhotoveného záznamu pred orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi, nie na okamih, kedy sa odposluch vykonáva. Opačný výklad by bol v rozpore s argumentom reductione ad absurdum, nakoľko by viedol k záveru, ktorý nemá rozumný zmysel a v podstate by znamenal vylúčenie použitia tohto ustanovenia na rozhodujúcu väčšinu prípadov v praxi a znamenal by faktickú nemožnosť použitia predmetného ustanovenia. K domovým prehliadkam a dôkazom pri nich zaistených, ktoré takisto súd v danom konaní neprijal za zákonné, minister spravodlivosti považoval za potrebné uviesť, že domové prehliadky boli vykonané na základe príkazov Okresného súdu Banská Bystrica z 23. októbra 2009. Je preto zrejmé, že v čase, kedy sa vykonávali tieto prehliadky, vyšetrovatelia nemohli vedieť, ktoré zo zaistených predmetov môžu priamo alebo nepriamo súvisieť s trestnou činnosťou, v rámci objasňovania ktorej boli príkazy vydané. Z uvedeného dôvodu zotráva minister spravodlivosti na tom, že vykonané odposluchy a dôkazné prostriedky získané pri domových prehliadkach a rekognície sú zákonné a použiteľné aj v tejto trestnej veci.

Okrem vecných dôkazov poukázal minister spravodlivosti aj na výpovede svedkov Y. T., G. W. a najmä nezmenenú výpoveď N. L., listinné dôkazy a svedectvo poškodenej strany - Daňového úradu Košice V. Z vykonaných dôkazov je zrejmé, že k deklaroványm zdaniteľným plneniam, na základe ktorých si obvinený J. W. nárokoval nadmerný odpočet DPH, v skutočnosti nedošlo a uvedení svedkovia na základe pokynov a za odplatu podpisovali daňové doklady, ktoré im predkladal obvinený U.. Minister spravodlivosti uviedol, že hoci svedkovia Y. T. a G. W. svoje výpovede na hlavnom pojednávaní zmenili, vzniknuté rozpory však nevedeli hodnoverným spôsobom vysvetliť. Poukázal na skutočnosť, že okresný ani krajský súd sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadali žiadnym spôsobom s výpoveďou svedka N. L., ktorý svoju výpoveď nezmenil a pred súdom vypovedal zhodne po celý čas. Uviedol, že svedok N. L. nikdy neriadil obchodnú spoločnosť SLAVER, s. r. o., reálne nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť, nedisponoval pečiatkou a nevyhotovoval účtovné doklady. Minister spravodlivosti zdôraznil, že výpoveď tohto svedka je podporená aj listinnými dôkazmi - faktúrami spoločnosti SLAVER, s. r. o., ktoré boli predložené obvineným W. v rámci daňovej kontroly a na základe ktorých si uplatňoval odpočet DPH. Okrem toho poukázal na skutočnosť, že svedok Y. T. vo svojej výpovedi na hlavnom

pojednávani z 31. januára 2012 síce poprel, že by poznal obvinených, avšak v súvislosti s činnosťou MOBILTOP, s. r. o., ktorej bol konateľom potvrdil svoju výpoveď z prípravného konania, t. j., že celá činnosť MOBILTOP, s. r. o., bola iba fiktívna, on bol nastrčený ako biely kôň a podpisoval iba prázdne príjmové a výdavkové doklady.

Minister spravodlivosti je toho názoru, že svedectvom poškodenej strany spolu s výpoveďami N. L. a aj výpoveďou svedkov Y. T. a G. W. ako aj ďalšími listinnými dôkazmi, bolo spáchanie inkriminovaného skutku obvineným W. a U. pri logickom, správnom a spravodlivom posúdení všetkých dôkazov dostatočne jednoznačne a nepochybné preukázané. Obvinení J. W. a G. U. podľa ministra spravodlivosti svojim konaním naplnili všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. a zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. z hľadiska objektívnej a subjektívnej, pričom obvinený G. U. sa uvedených trestných činov dopustil vo forme účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák.

Na záver minister spravodlivosti uviedol, že tým, že prvostupňový ako aj odvolací súd rozhodli na základe zásady in dubio pro reo, nezákonne v prospech obvinených v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Uvedený postup je za prípustnou zákonnou hranicou voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 10 a § 119 ods. 2 Tr. por., pričom takéto rozhodnutie je v rozpore s ústavnými princípmi riadneho a spravodlivého procesu.

S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Košiciach z 10. mája 2018, sp. zn. 7To/5/2018, a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 319 Tr. por., § 285 písm. c) Tr. por., § 277 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., § 21 ods. 1 písm. d) k § 277 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., § 21 ods. 1 písm. d) k § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v prospech obvinených a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté rozhodnutie a rozsudok Okresného súdu Košice II z 24. januára 2017, sp. zn. 7T/91/2011, zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na nich obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad. Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. navrhol prikázať Okresnému súdu Košice II, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu ministra spravodlivosti sa prokurátor Krajskej prokuratúry Košice nevyjadril z dôvodu, že podnet na predmetné dovolanie podal ministrovi spravodlivosti generálny prokurátor SR (č. l. 966 spisu).

Obvinený G. U. sa k dovolaniu ministra spravodlivosti vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním z 22. mája 2019, v ktorom poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 490/2015-367. V tejto súvislosti dôvodil, že každé rozhodnutie sudcu, bez ohľadu na to, či ide o súhlas alebo príkaz musí obsahovať identifikačné údaje sudcu, ktorý svojím rozhodnutím nariaďuje používanie ITP. V prípade, ak v rozhodnutí absentuje údaj o mene a priezvisku sudcu, má to za následok nemožnosť posúdenia, či rozhodnutie o použití ITP vydal zákonný sudca. S poukazom na nález Ústavného súdu SR zdôraznil, že akékoľvek následné zisťovanie konkrétnej osoby zákonného sudcu nič nemení na jeho nepreskúmateľnosti od samotného začiatku, pretože ide o mimoriadne závažný nedostatok súdu, ktorý nedáva presvedčivú záruku, že do práv spojených so súkromím rozhodoval zákonný sudca.

Má za to, že rozhodnutie, ktoré v čase vydania nespĺňa elementárne kritériá naňho kladené, automaticky a bez ďalšieho zakladá jeho nezákonnosť, čo znamená aj to, že všetky výstupy z ich použitia sú neúčinné a procesne v konaní nepoužiteľné. Vzhľadom na uvedené krajský súd správne uviedol, že nepreskúmateľnosť súhlasu na odpočúvanie a záznamu telekomunikačných činností zakladá jeho nelegálnosť a následnú nepoužiteľnosť dôkazov z nich priamo vyplývajúcich, konkrétne prepisov hovorov a následne príkazov na vykonanie domových prehliadok. Poukázal na skutočnosť, že minister spravodlivosti sa v podanom dovolaní nevyjadril k ďalším závažným pochybeniam, na ktoré poukázal krajský súd.

S poukazom na uvedené dospel obvinený k záveru, že jediným zákonným dôkazom svedčiacim proti obvinenému G. U. je výpoveď svedka N. L., tento dôkaz však nie je postačujúcim a nepochybným podkladom pre vyslovenie záveru o vine obvineného. Poukázal na základnú zásadu trestného konania, v zmysle ktorej je nevyhnutné, aby bola vina obvineného bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Z uvedeného dôvodu sa stotožnil s právnym názorom súdov a má za to, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne a v súlade so zákonom. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie ministra spravodlivosti podľa § 392 ods. 1 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Obvinený J. W. sa vyjadril k dovolaniu ministra spravodlivosti prostredníctvom ustanoveného obhajcu podaním z 22. júna 2019, v ktorom uviedol, že sa nestotožňuje s jeho názorom, rozhodnutia súdov považuje za správne a zákonné. Celé trestné konanie bolo vykonané zákonným spôsobom. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie ministra spravodlivosti podľa § 392 ods. 1 Tr. por. ako nedôvodné zamietol. Obvinený J. W. po doplnení podania z 25. júna 2019 prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril presvedčenie, že dovolanie ministra spravodlivosti nebolo podané včas (resp. na nesprávnom mieste). Zdôraznil, že lehota na podanie dovolania v neprospech obvineného uplynula dňom 24. apríla 2019. Z obsahu spisového materiálu však podľa názoru obvineného nie je možné zistiť, kedy bolo dovolanie príslušnému súdu doručené. Rovnako nie je možné zistiť, akou formou bolo dovolanie súdu doručené (osobne, poštovou prepravou a pod.), od čoho je nevyhnutné odvíjať včasnosť podania ako aj správnosť miesta podania. Vzhľadom na uvedené závažné nedostatky obvinený navrhol, aby najvyšší súd ako dovolací súd dovolanie ministra spravodlivosti zo 17. apríla 2019 v súlade s § 382 písm. a) Tr. por. odmietol ako podané oneskorene.

Poškodená strana sa k dovolaniu ministra spravodlivosti nevyjadrila v súdom stanovenej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, primárne konštatoval, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), že bolo podané oprávneným procesným subjektom (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku) a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku).

Podľa § 370 ods. 1 Tr. por. ak sa dovolanie podáva v neprospech obvineného, možno ho podať do šiestich mesiacov od doručenia rozhodnutia súdu prokurátorovi. Ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, možno ho podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému; ak sa rozhodnutie doručuje obvinenému aj jeho obhajcovi alebo zákonnému zástupcovi, plyní lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

Podľa § 370 ods. 2 Tr. por. ministromi spravodlivosti plyní lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

Podľa § 371 ods. 3 Tr. por. minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Z hľadiska posúdenia včasnosti podania dovolania ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky dovolací súd s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2018, sp. zn. 1 TdoV 14/2017, v zmysle ktorého 6 - mesačná lehota na podanie dovolania (a to aj čo len čiastočne) v neprospech obvineného plyní obom oprávneným osobám (tak ministromi spravodlivosti ako i generálnemu prokurátorovi) zhodne od doručenia rozhodnutia súdu (voči ktorému je dovolanie prípustné) prokurátorovi, zistil, že v prejednávanej veci bol napadnutý druhostupňový rozsudok dňa 24. októbra 2018 (č. l. 942 spisu) doručený prokurátorovi Krajskej prokuratúry Košice. Zákonná 6 mesačná lehota na podanie dovolania v neprospech obvinených začala plynúť od doručenia napadnutého rozhodnutia prokurátorovi, posledným dňom, kedy bolo možné zo strany ministra spravodlivosti podať dovolanie, bola streda 24. apríla 2019 (s použitím § 63 ods. 4 Tr. por.). Podnet námestníka GP SR na podanie dovolania v neprospech obvinených bol na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, spolu so spisom doručený 6. decembra 2018 (č. l. 943 spisu). Dovolanie datované dňa 17. apríla 2019,

bolo ministrom spravodlivosti podané 18. apríla 2019 na poštovú prepravu, doručené súdu prvého stupňa (Okresnému súdu Košice II) dňa 23. apríla 2019. Z obsahu spisu, ale najmä z oznámenia generálneho riaditeľa sekcie trestného práva Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 12. júla 2019 vyplýva, že na Okresný súd Košice II bola doručená fotokópia podacieho listu, z ktorého je nepochybne zistiteľné, že dovolanie ministra spravodlivosti bolo podané na poštovú prepravu 18. apríla 2019 (fotokópia doručeny na č. l. 1005 a fotokópia podacieho listu na č. l. 1006 spisu).

Na základe uvedeného najvyšší súd bez akejkoľvek pochybnosti konštatuje, že dovolanie ministra spravodlivosti v posudzovanej veci bolo podané včas.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie ministra spravodlivosti SR je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 3 Tr. por. [§ 382 písm. c) Tr. por.].

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. V konkrétnom prípade musí vždy prevažovať záujem zákonnosti rozhodnutí a postupu konania, ktoré právoplatnému rozhodnutiu predchádzalo, nad záujmom na stabilite a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Tak tomu bude iba pri zásadných a podstatných vadách, pre ktoré nemôže napadnuté rozhodnutie obstáť, pretože by to bolo ohrozením zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštančia.

Minister spravodlivosti môže podať dovolanie v zmysle § 371 ods. 3 Tr. por. v prípade, ak má pochybnosť, či bol z vykonaných dôkazov dostatočne zistený skutkový stav, resp. ak dospeje k záveru, že závažným spôsobom boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu.

Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že minister spravodlivosti ako dovolateľ, je síce oprávnený napadnúť právoplatné rozhodnutie pre nesprávne zistenie skutkového stavu a hodnotiť tak rozsah vykonaného dokazovania, alebo namietat porušenie ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci, avšak v dovolacom konaní neprichádza do úvahy iné hodnotenie dôkazov súdmi, ak je toto založené na prísnom logickom úsudku, ku ktorému konajúce súdy dospeli na podklade starostlivého posúdenia každého vykonaného dôkazu z hľadiska jeho prípustnosti, závažnosti a vierohodnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že vykonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa v plnom rozsahu vykonáva v rámci konania pred súdom, tak aj v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Ťažisko dokazovania je teda na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplniť, alebo meniť len odvolací súd. Dovolací súd nemôže posudzovať úplnosť skutkových zistení, pretože dôkazy v konaní o dovolaní nemôže sám vykonávať.

Minister spravodlivosti v podanom dovolaní v súhrne spochybnil právny záver súdu prvého stupňa týkajúci sa nezákonnosti vykonaných odposluchov, rekognície a dôkazov získaných pri domových prehliadkach. Zároveň vyslovil názor, že aj z výpovedí svedkov Y. T., G. W. a N. L., je možné vyvodiť záver, ktorý preukazuje, že obvinený J. W. ako štatutárny zástupca spoločnosti TRANSDIRECT, s. r. o., si v daňovom priznaní za príslušné zdaňovacie obdobie neoprávnene uplatnil nadmerný odpočet DPH vo výške 100.909,48 eur a súčasne mal skrátiť DPH vo výške 460.826,99 eur napriek tomu, že k deklaroványm zdaniteľným plneniam v skutočnosti nedošlo a obvinený G. U. bol na trestnom číne účastný formou pomoci.

Je evidentné, že minister spravodlivosti v dovolaní presadzuje iné hodnotenie dôkazov, než aké urobil prvostupňový súd. Dovolací súd v tejto súvislosti opakovane konštatuje, že hodnotenie vykonaných dôkazov rozsudku prvostupňového súdu spadá do okruhu hodnotenia dôkazov a zodpovedá zákonným kritériám uvedeným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku na podklade úplného zistenia skutkového stavu

veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory. Nie je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia skutočnosť, že minister spravodlivosti na základe svojho presvedčenia poukazuje na možnosť hodnotenia tých istých dôkazov s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Aj keby prichádzali do úvahy dva či viac výkladov na základe vykonaných dôkazov, nie je možné urobiť záver, ktorý najviac zaťažuje obvinených, a to práve s ohľadom na princíp prezumpcie nevinoty, ktorý vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie konkrétne dôkazné bremeno a tam, kde sú akékoľvek pochybnosti, musia byť vyložené v prospech obvineného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie vo veci je náležité zistenie skutkového stavu v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por., ktoré vyžaduje nielen zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, ale aj objasňovanie okolností a vykonávanie dôkazov svedčiacich proti obvinenému a okolností a dôkazov svedčiacich v prospech obvineného. Každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie vo veci musí byť v súlade s uvedenou zásadou spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať žiadnu pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevyklúčujú možnosť iného alebo opačného záveru. Ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, bude nevyhnutné obvinených oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady *in dubio pro reo*.

Okresný súd Košice II zákonom predpísaným spôsobom vykonal všetky dostupné a zákonné dôkazy potrebné pre rozhodnutie, a následne tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach ako aj logickým súhrne v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k správnejmu záveru, že vykonanými dôkazmi nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok uvedený v obžalobe spáchali obvinení J. W. a G. U..

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa vyslovil, ktoré skutočnosti pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčené alebo pochybné, ďalej ktoré skutočnosti bránia vyvodu spoľahlivého záveru, že skutky, pre ktoré bola podaná obžaloba, spáchali obvinení a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä tých, ktoré si navzájom odporujú. Spôsobu, ktorým súd prvého stupňa hodnotil vykonané dôkazy, nemožno podľa názoru najvyššieho súdu nič vytknúť, pretože jeho hodnotenie vykonaných dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia. Najvyšší súd zdôrazňuje, že vo veci konajúce súdy, okresný i krajský súd, pokiaľ na základe výsledkov vykonaného dokazovania konali podľa zásady *„in dubio pro reo“*, postupovali zákonne a správne. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylúčujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a pokiaľ neexistuje ucelená reťaz dôkazov, tak priamych ako aj nepriamych pre vyslovenie bezpečného záveru, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, musí súd obvinených oslobodiť podľa § 285 písm. c) Tr. por. Najvyšší súd si preto plne osvojil závery súdu prvého stupňa uvedené v napadnutom rozsudku. Tieto závery súdu prvého stupňa plne odôvodňujú jeho výrok o oslobodení obvinených a v podrobnostiach najvyšší súd na tieto závery odkazuje.

Z dôvodu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne pochybenie Okresného súdu Košice II ohľadne zisteného skutkového stavu veci a hodnotenia vykonaných dôkazov, nemohol byť naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Tr. por., ktorý uplatnil minister spravodlivosti Slovenskej republiky.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku daného rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.